

Рис. 1.4. Титулната страница от втория том на „Rationarium Temporum“ от Д. Петавиус, издадена през 1652 г. Взета е от [1338].

Рис. 1.5. Портрет на немския историк Херард Фридрих Милер (1705–1783). Взет е от списание „Вестник Российской Академии Наук“ [129], с. 880.

ВУВА достатъчно пълно изследване по древна хронология, което да е адекватно на съвременните изисквания“ [72], с. 90, коментар 1.

Затова е по-правилно да наречем възприетата днес хронология на древността и средновековието ВЕРСИЯ НА СКАЛИГЕР И ПЕТАВИУС. Понякога ще я наричаме просто СКАЛИГЕРОВА ХРОНОЛОГИЯ. Ще видим, че през XVII–XVIII в. тя далеч не е била единствената. Големи учени са се съмнявали във вярността ѝ.

В основополагащите трудове на Скалигер и Петавиус от XVI–XVII в. хронологията на древността е дадена във вид на таблици БЕЗ АРГУМЕНТАЦИЯ. В основата ѝ е поставена ЦЪРКОВНАТА ТРАДИЦИЯ. Нищо чудно, понеже „В ТЕЧЕНИЕ НА ВЕКОВЕ ИСТОРИЯТА Е БИЛА НАЙ-ВЕЧЕ ИСТОРИЯ НА ЦЪРКВАТА и обикновено е писана от духовници“. [217], с. 105.

Днес се смята, че основите на хронологията са поставени от Евсевий Памфил уж през IV в. от н.е. и от Блажения Йероним. На рис. 1.6 е старинното изображение на Евсевий Кесарийски, датирано в 1455 г. Впрочем Ев-